

5. Renu R. Giri Trafficking: The Hidden Grief in the Himalayas. – Katmandu, Nepal, 1997.

6. Десятый конгресс ООН. Руководство для дискуссии //A/CONF.187/PM.1 // Desjatyj kongress OON. Rukovodstvo dlja diskussii //A/CONF.187/PM.1

7. Лупу А. А., Оськина И. Ю. Транснациональное криминальное право. – М., 2012. // Lupu A. A., Os'kina I. Ju. Transnacional'noe kriminal'noe pravo. – M., 2012.

8. Права человека. Сборник международных договоров. Том 1 (часть 2). Универсальные договоры. – Нью-Йорк и Женева, 2002 // Prava cheloveka. Sbornik mezhdunarodnyh dogovorov. Tom 1 (chast' 2). Universal'nye dogovory. – N'ju-Jork i Zheneva, 2002.

Маммадов Р. К., доктор філософії по праву, доцент юридичного факультету, Бакинський державний університет (Азербайджан, Баку), Rahim_BDU@mail.ru

Міжнародні та внутрішньодержавні правові проблеми боротьби з торгівлею жінкою

Свобода людини є однією з головних цінностей сучасного цивілізованого суспільства, а забезпечення недоторканості свободи особистості – однією з головних функцій держави. На XX конгресі ООН який проходив в квітні 2000 р, зазначалося, що торгівля людьми (в тому числі торгівлі жінок) – самий швидко розвинутий ринок в світі. Для успішної протидії торгівлі жінками необхідне прийняття певного комплексу соціально-економічних, політичних та інформаційно-психологічних заходів, які спрямовані на зниження масштабів поширення даного транснаціонального злочину. Так само необхідно прийняти певні заходи, пов'язані з удосконаленням чинного міжнародного і національного законодавства та діяльності правоохоронних органів в питаннях захисту прав, свобод і законних інтересів жінок.

Ключові слова: торгівля людьми, торгівля жінок, Кримінальний Кодекс АР, юрисдикція, міжнародний суд, Рада Європи, ООН, Європейський Союз.

Маммадов Р. К., доктор философии по праву, доцент юридического факультета, Бакинский государственный университет (Азербайджан, Баку), Rahim_BDU@mail.ru

Международные и внутригосударственные правовые проблемы борьбы с торговлей женщинами

Свобода человека является одной из главных ценностей современного цивилизованного общества, а обеспечение неприкосновенности свободы личности – одной из главных функций государства. На XX конгрессе ООН проходившем в апреле 2000 г., отмечалось, что торговля людьми (в том числе торговля женщинами) – самый быстроразвивающийся рынок в мире. Для успешного противодействия торговле женщинами необходимо принятие определенного комплекса социально-экономических, политических и информационно-психологических мер, которые направлены на снижение масштабов распространения данного транснационального преступления. Так же необходимо принять определенные меры, связанные с усовершенствованием действующего международного и национального законодательства и деятельности правоохранительных органов в вопросах защиты прав, свобод и законных интересов женщины.

Ключевые слова: торговля людьми, торговля женщинами, Уголовный Кодекс АР, юрисдикция, международный суд, Совет Европы, ООН, Европейский Союз.

* * *

УДК 32:316.776(167)

Шотурма Н. В.,

аспірантка кафедри політичних інститутів та процесів, Прикарпатський національний університет ім. Василя Стефаника (Україна, Івано-Франківськ), shotyrma@bigmir.net, media@pu.if.ua

КОМУНІКАТИВНА ПОЛІТИКА ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ УКРАЇНИ ТА РЕСПУБЛІКИ ПОЛЬЩА: МЕТОДОЛОГІЯ ДОСЛІДЖЕННЯ

Розглянуто, що методологічну основу дослідження склали сукупність конструктивістського підходу (за теорією Н. Лумана), теорії комунікативної дії Ю. Габермаса для означення сутнісних компонентів комунікативної політики органів місцевого самоврядування та порівняльної методики реформ в Україні та Республіці Польща. Тому, порівняння здійснювалося на основі обґрунтування об'єктів дослідження, визначення критеріїв аналізу та у формі вертикального зіставлення односторонніх структур всередині країн.

Крім того, методику дослідження склали загальнонаукові методи (системний, інституційний, історико-генетичний, структурно-функціо-

нальний, категоріального аналізу). Окремо, варто виділити, було здійснено SWOT-аналіз сильних і слабких сторін комунікативної взаємодії територіального самоврядування та громадянськості.

Ключові слова: методологія, комунікативна політика, теорія, органи місцевого самоврядування, Україна, Республіка Польща.

Методологія дослідження комунікативної сфери являє собою складну систему категорій, принципів, норм, цінностей, парадигм, теорій і самих методів, яка забезпечує пізнавальну та практичну цінність для дослідження.

На початковій стадії, слід врахувати, що на розвиток методології формування комунікативної політики впливають безліч чинників, найважливішими серед яких є:

- практичні потреби реформування політичних комунікацій влади та громадськості, вдосконалення управління державою, проведення різних реформ (конституційної, адміністративної та ін.). Ця група чинників актуалізує проблеми цілісної методології державного управління, вимагає підвищення її ефективності;

- розвиток загальнонаукової методології і методологій окремих наук і галузей знання. Ці чинники дають змогу користуватися накопиченим методологічним потенціалом;

- ускладнення управлінської перебудови, пов'язаної із новим рівнем реформування місцевого самоврядування, що дозволить у комунікативній взаємодії витворити нову якість, зорієнтовану на громадянина, створює умови для дослідження поточних фактів, здійснення прогнозування, оперативний аналіз та виробляти програми рішень. Все це в сукупності потребує спеціального методологічного забезпечення.

Під методологічною основою наукового дослідження необхідно розуміти основні, початкові положення, на яких воно базується. Методологічні основи науки завжди існують поза нею і не виводяться із самого дослідження. Проте слід врахувати, що методологія має чотирирівневу структуру, зокрема: фундаментальні, загальнонаукові, конкретно наукові принципи, конкретні методи, що використовуються для вирішення спеціальних завдань дослідження [2, с. 67].

Враховуючи основні рівні наукового пізнання, спробуємо вибудувати загальнометодологічні основи дослідження. Першим кроком є визначення загальної стратегії побудови процесу пізнання, що ґрунтується на фундаментально-філософському рівні методології. Таке розуміння дозволить орієнтуватися та вирішувати наукові питання в процесі здійснення наукового дослідження.

Для аналізу комунікативної політики органів самоврядування філософською основою обрано інструментарій соціального конструктивізму та концепцію комунікативної дії Ю. Габермаса.

У сучасних наукових дослідженнях поширення ідей конструктивістської методології як постнеокласичної теорії пізнання пояснюється необхідністю аналізу «соціальної реальності», яка відображається мережею взаємозв'язків та взаємодій, що передбачає необхідність включення людини як суб'єкта. Відповідно політична реальність конструюється нормативним порядком, який включає взаємодію та способи здійснення влади, а також уявлення суспільства про них [6, с. 435].

Для безпосереднього аналізу політичної комунікації будемо використовувати системний конструктивізм Н. Лумана. На його думку, особливістю соціальних систем є оперування на основі комунікації, наявність якої надає

суспільству системного характеру. Комунікації дозволяють репрезентувати соціальну систему як оперативну закритую систему, що складається «з власних операцій, відтворює комунікації із комунікацій».

Обґрунтовуючи конструктивістський підхід, варто розрізнити моменти «розбіжності» та «згоди». Луман підкреслює, що комунікативний процес не можливий «без згоди» та «без певної розбіжності», оскільки саме остання створює альтернативи для виникнення біфуркаційних ситуацій, які становлять основу для розвитку [4; 5].

Загалом, конструктивістський аналіз дозволяє розглядати владу як конструкт породжений соціально-політичними почуттями та політичними технологіями, а політичний порядок як сформований наслідками діяльності інститутів та соціальних груп у процесі інтеракції.

З іншого боку, доцільно звернутися до теорії комунікативної дії Ю. Габермаса, який розглядає раціональне осмислення цінностей, норм, правил соціального життя з метою обґрунтування дій учасників комунікативного процесу, досягнення взаємного розуміння. Тобто, висуваються основні вимоги комунікативної взаємодії через втілення деліберативної демократії, в якій громадянське суспільство структурується через дотримання раціональних аргументів у поєднанні з практикою прийняття політичних рішень.

Застосування двох різних підходів дозволяє наголошувати на почерговості діалогічних та розбіжних принципів при становленні та формуванні комунікативної політики. Відтак, зазначений інструментарій дозволяє конструювати дієві взаємовідносини місцевої влади та громадськості, враховуючи інформаційно-комунікативний простір та активність громадянського суспільства. Для прикладу, в Польщі «процес розбіжності» (поняття згідно трактування Н. Луманом), створений із розпадом постсоціалістичного табору, на початку 90-х років сприяв якійсій перебудові влади і суспільства, проведенню ефективних реформ, що змінилося концептом діалогу. В Україні подібна точка біфуркації (розбіжності) поставала тричі (із здобуттям незалежності, Помаранчевою революцією та Революцією гідності), в результаті перші дві спроби не сприяли формуванню якісного нового стану. Знаходячись в процесі третьої спроби формування діалогу, варто реалізувати його із побудови ефективної комунікативної політики на місцях, тобто розбудова симетричної комунікації органів самоврядування та громадськості [6, с. 437].

Зважаючи на предмет дослідження, який передбачає аналіз двох держав, варто звернутися до компаративістської методики.

Методологічний інструментарій порівняльного аналізу феноменів політики спирається на принципи подібності та відмінності, дедуктивні теоретичні моделі політичних інститутів та індуктивні методи їх верифікації з допомогою діахронно-історичного та синхронно-функціонального способів збору даних.

Порівняння у політичних дослідженнях як дослідницька стратегія, розвивалася на основі праць Д. Лернера «Порівняльний аналіз політичних систем» (1951–1952); Р. Макрідіса «Порівняльне дослідження систем правління» (1954); Г. Д. Ч. Аптера «Порівняльна політологія: хрестоматія» (1963); Г. Голосова «Порів-

няльна політологія» (1995); Р. Чилкота «Теорії порівняльної політології. У пошуках парадигми» (2001), А. Романюка «Порівняльний аналіз політичних інститутів країн Західної Європи» (2007).

У нашому випадку порівняльний аналіз особливо цінний в умовах розгляду політичних реформ чи їх проєктів. Вивчення досвіду інших країн допомагає краще зрозуміти їх переваги та недоліки. Відповідно, увага порівняльно-політологічних досліджень в останні десятиліття переважно зосереджена довкола пошуку моделей адміністративно-державного управління, виходячи з динаміки реформ, які останнім часом здійснюються у західних та постсоціалістичних країнах.

У теорії компаративістики можна виділити наступні методологічні компоненти: 1) об'єкт порівняльного аналізу – політичні системи, елементи політичних систем, досвід модернізації політичних режимів, внутрішньо-політичні фактори суспільного розвитку, взаємодія основних політичних сил; 2) параметри порівняння – стабільність, ефективність, ступінь адаптації, відкритість, структура і функції, способи досягнення цивільної згоди при виробленні державних рішень, ступінь демократичності, соціальна політика, ідеологія; 3) способи порівняння – історико-генетичний, структурно-функціональний, порівняння зовнішніх систем і факторів; 4) види порівняння – вертикальний (зіставлення однотипних структур всередині країни на різних рівнях політичної ієрархії), горизонтальний (зіставлення однорівневих елементів у різних регіонах однієї країни і різних країн) [3, с. 127].

Вибір об'єктів порівняння здійснювався на основі факторної методики PEST-аналіз (PEST – за першими літерами англійських назв цих напрямів групування факторів: Political-legal (Політико-правові), Economic (Економічні), Sociocultural (Соціокультурні), Technological (Технологічні) чинники.

Перш за все, виходимо з тези, що досвід країн постсоціалістичного табору довів ефективність комунікативного менеджменту, ці технології працюють, дають результати у сфері зміцнення демократії в цих країнах і ми не можемо не використати ці знання, особливо на етапі розбудови вітчизняної демократичної системи місцевого самоврядування.

Слід враховувати, що політичні системи Республіки Польщі на початку 90-х років та України перебували на близьких стартових умовах. І тільки дієві реформи в управлінській сфері та обрана поляками модель прозорості та відкритості, вирішення більшості політичних питань на місцевому рівні, вилилася у відносно швидкі темпи формування і розвитку приватного сектора. Характерною ознакою подальшого процесу демократизації Польщі стала майже повна відмінність від того, що відбувалося в Україні. Специфіка змін полягає в тому, що вони стосувалися не лише політичної сфери, а й різних сфер суспільного життя – соціально-економічної, культурної тощо.

Польща визначила найважливішим завданням «повернення в Європу» шляхом приєднання до ЄС, що вимагало гармонізації національного законодавства з нормами європейського права та запозичення європейських інститутів ринку і демократії. Водночас поглиблювався діалог між суспільством та державою, який сприяв як зростанню рівня довіри громадян до

влади, так і збільшенню підтримки державою «третього сектору».

Проголосивши однакові плани і наміри, наші держави швидко розійшлися в темпах реформ саме з причини налагодження діалогу із громадськістю в Польщі та збереження централізму в Україні, що призвело до відсутності належної правової бази та відповідних корупційних відносин між її суб'єктами.

Якщо назвати заходи, швидкість реалізації яких близька до максимально можливої, радикальними, а заходи, швидкість яких набагато нижча, поступовими, то Польща, за висловом Л. Бальцеровича, вибрала радикальну стабілізацію. Вибір саме такої стратегії базувався «на усвідомленні невдач попередніх поступових реформ та на припущенні, що між різними заходами політики існує сильний синергетичний зв'язок» [1].

Головне, на що звертали увагу польські реформісти на чолі із Бальцеровичем було, по-перше, як найточніше визначення та забезпечення максимально можливої швидкості ключових процесів і основних чинників, які впливають на перехідний період; по-друге, на розуміння неподільності процесу лібералізації при переході до ринкової економіки, оскільки «певні специфічні процеси можуть бути лише однією з сторін більш широких категорій процесів, інші грані яких можуть тією чи іншою мірою їх доповнювати і змінювати», «в межах цих широких категорій може існувати взаємозв'язок процесів, тобто сповільнення темпу одного з них може бути пов'язане з прискоренням темпу інших».

Щодо параметрів порівняння комунікативної політики, то ми спробуємо виділити наступні критерії:

1. Нормативно-правове регулювання передбачає розгляд комунікативного забезпечення на державному та місцевому рівні.

2. Інституційні характеристики відображають роль основних інституцій, які забезпечують комунікативний процес, перш за все це комунікативні підрозділи, інформаційні відділи, прес-центри, прес-секретарі органів місцевого самоврядування.

3. Складові внутрішньої комунікації органів місцевого самоврядування, що передбачає аналіз певного рівня компетентності посадовців місцевих органів.

4. Зовнішня комунікація із громадою виражена в основних формах та механізмах співпраці, що засновані на відкритості та доступності до інформації.

5. Розвиток е-урядування як умови покращення діалогу між місцевою владою та громадськістю, враховувалися інструменти краудсорсингу, електронних петицій, партисипативного бюджету та інших проектів веб-комунікації.

В ході компаративного дослідження застосовувалися наступні методи:

– системний метод дозволяв структурувати весь процес розробки і реалізації комунікативної політики, розглядати в цілості основні її суб'єкти, тобто органи місцевого самоврядування, територіальну громаду, інститути громадянського суспільства. Спираючись на цей підхід, комунікативна політика набуває взаємопов'язаного і пропорційно-послідовного характеру. Системність дозволяє розглядати явище, з одного боку, як цілісне утворення, з іншого – як складну підсистему політичної системи, що визначає основні

напрями її формування та розвитку. Проте, перевагою системної моделі є впорядкування та описовість в дослідницькій реальності;

– структурно-функціональний аналіз обирається для вивчення функціональних компонентів реформаційного процесу та зворотної підтримки громадськості, для функцій структурних підрозділів органів місцевого самоврядування з питань комунікаційної взаємодії;

– історико-генетичний метод застосовувався з метою простеження еволюції формування комунікативної складової державної та місцевої політики, становлення механізмів та інструментів взаємодії влади та громадськості;

– інституційний метод, безперечно, використовується для розгляду інституту місцевого самоврядування та інституту громадянського суспільства. За допомогою даного методу визначено сукупність відповідних норм і правил, які детермінують вплив організаційних структур на комунікативний процес. Крім того, в основі знаходиться перехід від нескоординованих дій та політичних практик до впорядкованих відносин, що здійснюються згідно чітко визначених правил.

Однак для детального аналізу внутрішньої і зовнішньої комунікації на місцевому рівні, варто також вдатися до неінституційних механізмів. Оскільки, для ефективного функціонування інституту громадянського суспільства та формування політично активного громадянина необхідно мати певний рівень політичної і правової культури як власне для громадян, так і чиновників. При цьому слід пам'ятати, що основною ознакою демократичності є існування правил (процедури) і їх дотримання. Важливим є також рівень громадянської свідомості службовців. Демократичність службовців може визначатися через їх ставлення до простих громадян, а також визнання ними демократичних цінностей як базових цінностей їхньої професійної діяльності.

Емпіричне підкріплення отриманих теоретичних результатів стало можливим шляхом застосування аналізу документів, результатів моніторингу та опитувань незалежних наукових установ та громадських організацій України та Польщі (огляди Євробарометра та Євростату, моніторинг ООН; звіти Міністерства адміністрації та оцифрування; дані щомісячника «Омнібус», опитуваннями дослідницьких організацій TNS, Центру Разумкова, Українського незалежного центру політичних досліджень).

Використання методики SWOT-аналіз дозволяє впорядкувати процес обмірковування всієї наявної інформації з використанням власних думок та суб'єктивних оцінок. Даний діагностичний метод дає змогу сформувати загальний образ взаємодії ОМС із зовнішнім середовищем, особливо з суб'єктами громадянського суспільства з урахуванням їх особливостей. Тобто SWOT-аналіз був спрямований на виявлення внутрішніх сильних і слабких сторін комунікативної взаємодії територіального самоврядування та громадськості в Україні та Польщі, а також для розкриття потенційних зовнішніх можливостей і загроз, які впливають комунікаційну складову взагалі. В подальшому на основі цього аналізу розробляються рекомендації щодо реформування та трансформації системи комунікативного діалогу та партнерства.

Метод прогнозування ґрунтується на екстраполяції тенденцій і детермінованій визначеності причинно-

наслідкових зв'язків очікуваних подій з досягнутим станом розв'язання проблеми.

Ефективність будь-якого дослідження суттєво залежить від загальних та конкретнонаукових принципів та підходів, які складають зміст загальнонаукової та спеціальної методології. Це те підґрунтя, на яке має спиратися кожен дослідник.

До пізнавальних принципів варто також віднести принципи експліцитності, системності і контрольованості. Як зазначають Д. Мангейм і Р. Річ, «експліцитність наукового дослідження полягає в тому, що всі правила для опису і вивчення реальності сформульовані в явному вигляді. Нічого не приховується, ніщо не береться на віру. Системність полягає в тому, що кожний зафіксований факт пов'язаний причинним зв'язком або спостерігається разом з іншими фактами. Не визнаються ніякі пояснення, придатні лише для певного випадку, не допускається ніяких відступів від методу. Контрольованість виявляється в тому, що явища, які аналізуються, по можливості розглядаються з усією суворістю, припустимою в певній ситуації. Узагальнення робляться тільки після найретельнішої оцінки під девізом обережності, що в більш широкому розумінні означає постійну увагу до деталей».

Чільне місце посідають принципи об'єктивності, правового упорядкування, неупередженості та свободи наукових досліджень, які закладені в основу даного наукового дослідження. Тому, завдяки принципу об'єктивності нами розглядається комунікативна політика органів місцевого самоврядування України та Республіки Польща як багатогранне явище в єдності із зовнішніми та внутрішніми умовами комунікації. Принцип правового упорядкування дозволив вивчати систематизувати нормативно-правові регулятори комунікаційних відносин. Зміст принципу неупередженості та свободи наукових досліджень полягає, насамперед, у співставленні вітчизняної моделі цього інституту з подібними інститутами Польщі, що матиме своїм наслідком запозичення у вітчизняну практику позитивних трендів комунікації із громадою.

Підсумовуючи, відзначимо, що методологічну основу дослідження склали сукупність конструктивістського підходу (за теорією Н. Лумана), теорії комунікативної дії Ю. Габермаса для означення сутнісних компонентів комунікативної політики ОМС та порівняльної методики реформ в Україні та Республіці Польща. Відтак, порівняння здійснювалося на основі обґрунтування об'єктів дослідження, визначення критеріїв аналізу та у формі вертикального зіставлення однотипних структур всередині країн.

Крім того, методику дослідження склали загальнонаукові методи (системний, інституційний, історико-генетичний, структурно-функціональний, категоріального аналізу). Окремо варто виділити здійснення SWOT-аналізу сильних і слабких сторін комунікативної взаємодії територіального самоврядування та громадськості.

Список використаних джерел

1. Бальцерович Л. Загальні помилки при обговоренні проблем переходу до ринкової економіки // Уроки реформ. – К., 1995.
2. Кустовська О. В. Методологія системного підходу та наукових досліджень: курс лекцій / О. В. Кустовська. – Тернопіль: Економічна думка, 2005. – 124 с.

3. Долженков О. О. Порівняльно-політологічний метод: специфіка і здобутки / О. О. Долженков // Вісник Державної академії керівних кадрів культури і мистецтв. – 2003. – №3. – С.124–132.

4. Луман Н. Л. Общество как социальная система. Пер. с нем. / А. Антоновский. – М.: Издательство «Логос», 2004. – 232 с.

5. Луман Н. Невероятность коммуникации / Н. Луман // Проблемы теоретической социологии. – СПб.: Изд. СПбГУ, 2000. – Вып.3. – С.26–33.

6. Угрин Л. Я. Соціальний конструктивізм методологія політичної науки / Л. Я. Угрин // Історія політичної думки: підручник / за заг. ред. Н. М. Хоми [І. В. Алексеевко, Т. В. Андрущенко, О. В. Бабкіна та ін.]. – Львів: Новий світ–2000, 2016. – С.432–446.

References

1. Bal'cerovych L. Zagal'ni pomylyky pry obgovorenni problem perehodu do rynkovoї ekonomiky // Uroky reform. – K., 1995.

2. Kustovs'ka O. V. Metodologija systemnogo pidhodu ta naukovykh doslidzhen': kurs lekcij / O. V. Kustovs'ka. – Ternopil': Ekonomichna dumka, 2005. – 124 s.

3. Dolzhenkov O. O. Porivnjal'no-politologichnyj metod: specyfika i zdobutky / O. O. Dolzhenkov // Visnyk Derzhavnoi akademii' kerivnykh kadriv kul'tury i mystectv. – 2003. – №3. – S.124–132.

4. Luman N. L. Obshestvo kak social'naja sistema. Per. s nem. / A. Antonovskij. – M.: Izdatel'stvo «Logos», 2004. – 232 s.

5. Luman N. Neverojatnost' kommunikacii / N. Luman // Problemy teoreticheskoy sociologii. – Spb.: Izd. SPbGU, 2000. – Vyp.3. – S.26–33.

6. Ugryn L. Ja. Social'nyj konstruktivizm metodologija politychnoi nauky / L. Ja. Ugryn // Istorija politychnoi dumky: pidruchnyk / za zag. red. N. M. Homy [I. V. Aljeksjejenko, T. V. Andrushhenko, O. V. Babkina ta in.]. – L'viv: Novyj svit–2000, 2016. – S.432–446.

Shoturma N. V., graduate student of department of Political Institutions and Processes of The Vasyl Stefanyk Precarpathian National University (Ukraine, Ivano-Frankivsk), shotyrma@bigmir.net, media@pu.if.ua

Communication policy of local authorities in Ukraine and Republic of Poland: research methodology

The methodological basis of the study consists of the constructivist approach (the theory of N. Luhmann) and the theory of communicative action by J. Habermas, in order to indicate the essential components of the communication policy of local authorities and the comparative methods of reforms in Ukraine and Republic of Poland. Therefore, the comparison was carried out based on the study of objects of research and definition of criteria of the analysis, using the form of vertical comparison of similar structures within countries.

Furthermore, methodology of the study includes general scientific methods (systemic, institutional, historical and genetic, structural and functional, categorical analysis). Additionally, we should highlight using SWOT-analysis of the strengths and weaknesses of communicative interaction between local authorities and the public.

Keywords: methodology, communication policy, theory, local governments, Ukraine, Poland.

Шотурма Н. В., аспирантка кафедри політичних інститутів та процесів, Прикарпатський національний університет ім. Василя Стефаника (Україна, Івано-Франківськ) shotyrma@bigmir.net, media@pu.if.ua

Коммуникативная политика органов местного самоуправления Украины и Республики Польша: методология исследования

Рассмотрено, что методологическую основу исследования составили совокупность конструктивистского подхода (по теории Н. Лумана), теории коммуникативного действия Ю. Хабермаса для определения сущностных компонентов коммуникативной политики органов местного самоуправления и сравнительной методики реформ в Украине и Республике Польша. Поэтому, сравнение осуществлялось на основе обоснования объектов исследования, определение критерии анализа и в форме вертикального сопоставления однотипных структур внутри стран.

Кроме того, методика исследования составили общенаучные методы: (системный, институциональный, историко-генетический, структурно-функциональный, категориального анализа). Отдельно стоит выделить, что было осуществлено SWOT-анализ сильных и слабых сторон коммуникативного взаимодействия территориального самоуправления и общественности.

Ключевые слова: методология, коммуникативная политика, теория, органы местного самоуправления, Украина, Республика Польша.

* * *